

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně senátu JUDr. Ladislavy Mentbergerové a soudkyň Mgr. et Mgr. Hany Čiberové a Mgr. Lucie Markové ve věci

žalobce: **P. K.**, narozený xxx
bytem xxx
zastoupený advokátem JUDr. Janem Zúbkem
sídlem Budečská 851/28, 120 00 Praha 2

proti
žalované: **Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti**, IČO 00025429
sídlem Vyšehradská 427/16, 128 10 Praha 2

o 419 239 Kč s příslušenstvím,

o odvolání žalobce proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 5. prosince 2023, č. j. 27 C 146/2023-32,

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se potvrzuje.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud prvního stupně uložil žalované zaplatit žalobci částku 19 750 Kč se zákonným úrokem z prodlení ve výši 15 % ročně z této částky od 11. 8. 2023 do zaplacení do 15 dnů od právní moci rozsudku (výrok I.), žalobu co do částky 419 239 Kč se zákonným úrokem z prodlení ve výši 15 % ročně z této částky od 11. 8. 2023 do zaplacení zamítl (výrok II.) a uložil žalované zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 10 228 Kč do 15 dnů od právní moci rozsudku k rukám jeho právního zástupce (výrok III.).
2. Takto rozhodl o žalobě, kterou se žalobce domáhal na žalované zaplacení částky 438 989 Kč s příslušenstvím jako zadostiučinění za nemajetkovou újmu podle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem (dále „OdpŠk“), která mu vznikla nesprávným úředním postupem, a to nepřiměřenou délkou exekučního řízení vedeného u Obvodního soudu pro Prahu 4 pod sp. zn. 13 Nc 13392/2005, které trvalo od 15. 4. 2005 do 8. 11. 2022. Žalovaná konstatovala, že v posuzovaném řízení došlo k nesprávnému úřednímu postupu a poskytla žalobci před zahájením soudního řízení zadostiučinění ve výši 350 167 Kč.
3. Soud prvního stupně své rozhodnutí odůvodnil tím, že vzal za prokázané, že dne 15. 4. 2005 byl podán návrh na nařízení exekuce ve věci oprávněné Hxxx xxx, s.r.o. (dále jen „oprávněná“) a povinného P. K. (v tomto odstavci „povinný“) pro vymožení částky 11 430 000 Kč spolu s úrokem z prodlení ve výši 3 % ročně od 12. 3. 2004 do zaplacení, smluvní pokuty ve výši 1 % za každý den prodlení z dlužné částky od 11. 3. 2005 do zaplacení a nákladů exekučního řízení dle exekutorského zápisu EZ 12/04, sepsaného soudním exekutorem Mgr. Tomášem Pospíchálem dne 12. 3. 2004. Dne 21. 4. 2005 byla nařízena exekuce. Dne 24. 10. 2005 nahlédl povinný do spisu. Následně bylo rozhodováno o dvou návrzích povinného na zastavení exekuce a návrhu na odklad exekuce. Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 4. 4. 2006, č.j. 14 Co 127/2006-33 bylo pravomocně rozhodnuto o odkladu exekuce do rozhodnutí soudu o návrhu na zastavení exekuce. Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 13. 3. 2015, č.j. 14 Co 497/2014-386 bylo pro nepřezkoumatelnost zrušeno rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 11. 9. 2014, č.j. 13 Nc 13392/2005-299, o zamítnutí návrhu na zastavení exekuce. O částečném zastavení exekuce ve vztahu ke smluvní pokutě bylo rozhodnuto usnesením Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 25. 5. 2021, č.j. 13 Nc 13392/2005-685, proti kterému se odvolal povinný. Městský soud v Praze po předložení věci spis vrátil soudu prvního stupně bez věcného vyřízení s tím, že nebylo rozhodnuto o celém předmětu řízení. Obvodní soud pro Prahu 4 svým usnesením ze dne 17. 12. 2021 č.j. 13 Nc 13392/2005-738 zamítl návrh na zastavení exekuce. Dne 29. 4. 2022 bylo odvolacím soudem rozhodnuto o zastavení exekuce ohledně jistiny a úroků z prodlení, neboť bylo prokázáno, že závazkový vztah nevznikl. O dovolání oprávněné bylo Nejvyšším soudem ČR rozhodnuto usnesením ze dne 8. 11. 2022, č.j. 20 Cdo 2700/2022-886, kterým bylo dovolání zamítnuto. Toto usnesení nabylo právní moci dne 21. 11. 2022.
4. Žalobce uplatnil svůj nárok u žalované dne 10. 2. 2023. Soud prvního stupně vymezil délku posuzovaného řízení od 24. 10. 2005, kdy žalobce nahlédl do soudního spisu, do 21. 11. 2022, datum právní moci konečného rozhodnutí o zastavení exekuce, tj. celkem 17 let a 1 měsíc, kterou posoudil jako nepřiměřeně dlouhou. Základní částku stanovil ve výši 321 667 Kč (16 x 20 000 Kč + 1 667 Kč). Neshledal důvodným požadavek žalobce na zvýšení této částky při zohlednění rostoucí inflace. Základní částku modifikoval podle jednotlivých kritérií. Z důvodu generálního inhibitoria shledal význam předmětu pro žalobce jako zvýšený, a proto zvýšil základní částku o 10 %. Naopak složitost řízení, a to procesní i hmotněprávní, jelikož do

řízení byly zapojeny tři soudní instance, odůvodňovala podle soudu prvního stupně snížení základní částky o 10 %. Ke snížení o 5 % přistoupil dále z důvodu částečného podílu žalobce na délce řízení, neboť zohlednil, že žalobce dvakrát požádal o odročení, v jednom případě se z jednání omluvil. Rovněž se žalobce podílel na délce řízení tím, že v průběhu řízení změnil svá tvrzení ohledně vymáhané pohledávky, důvody, pro které měla být exekuce zastavena. Postup soudu, který nebyl podle soudu prvního stupně plynulý, v několika případech došlo k nedůvodným průtahům, rovněž došlo ke zrušení rozhodnutí soudu prvního stupně odvolacím soudem pro nezpřezkoumatelnost, shledal jako důvod pro zvýšení základní částky o 20 %.

5. Soud prvního stupně tak vycházel ze základní částky 321 667 Kč zvýšené o 15 %. Jako přiměřené zadostiučinění za újmu způsobenou žalobci nesprávným úředním postupem tak považoval částku 369 917 Kč. Při odečtení částky již přiznané žalovanou ve výši 350 167 Kč soud prvního stupně vyhověl žalobě co do částky 19 750 Kč se zákonným úrokem z prodlení ve výši 15 % ročně, a to od 11. 8. 2023. V částce 419 239 Kč s příslušenstvím žalobu zamítl jako nedůvodnou. O náhradě nákladů řízení soud prvního stupně rozhodl podle § 151 odst. 1 a § 142 odst. 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o.s.ř.“).

6. Proti rozsudku podal žalobce včasné odvolání. Nesouhlasil s vymezením délky posuzovaného řízení. Počátek měl být stanoven dnem zahájení exekučního řízení nikoli dnem, kdy žalobce nahlédl do spisu. Stejně tak nesouhlasil s určením konce posuzovaného řízení. Podle žalobce je nutné zohledňovat i trvání exekučního řízení, ve kterém žalobce vymáhá pohledávku z titulu přiznané náhrady nákladů řízení, jež byla žalobci přiznána v rámci posuzovaného řízení. Za nepřezkoumatelné považoval žalobce odůvodnění, ve kterém se soud prvního stupně nedostatečně vypořádal s argumentací žalobce ve vztahu k nutnosti zohlednit změnu cenové hladiny od doby vydání Stanoviska občanského a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 13. 4. 2011, sp.zn. Cpjn 206/2010, publikovaného ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. 58/2011 (dále jen „Stanovisko“). Od dubna 2011 do listopadu 2023 cenová hladina vzrostla o skoro 57 %, což měl vzít soud prvního stupně v úvahu při rozhodování o výši peněžité satisfakce. Žalobce rovněž rozporoval konstatování soudu prvního stupně, že řízení nemělo pro žalobce zvláštní význam. Žalobce byl nařízením exekuce omezen v právu nakládat se svým majetkem. Žalobce byl ohrožen v rámci vymáhání částkou složenou z jistiny, úroku z prodlení a smluvní pokutou v celkové výši 676 656 000 Kč. Nelze přikládat k tíži žalobce, že neurgoval soud, aby postupoval v řízení, když toto není povinností žalobce, ale soudu, který má jednat co nejrychleji. Žalobce nepřistoupil k podání stížnosti či návrhu na určení lhůty k provedení úkonu, a to z obav z reakce soudu. Žalobce nesouhlasil s posouzením, že by posuzované řízení bylo „složitější“. Jednalo se o exekuci, kdy exekučním titulem byl exekutorský zápis se svolením k vykonatelnosti, která byla vedena k vymožení jistiny 11 430 000 Kč, úroku z prodlení ve výši 3% p.a. z jistiny od 12. 3. 2004 do zaplacení a smluvní pokuty ve výši 1% denně z jistiny od 11. 3. 2005 do zaplacení. K návrhu žalobce došlo k zastavení exekuce ve vztahu ke smluvní pokutě, úroku z prodlení i jistině, a to podle žalobce z čistě formálních důvodů, nemělo správně dojít ani k nařízení exekuce. Jednoduchost právní otázky prezentoval na délce odvolacího řízení, které trvalo pouhé dva měsíce. Žalobce proto neshledal důvody pro krácení částky z důvodu složitosti řízení. Závěr soudu prvního stupně, že se žalobce podílel na délce trvání, rovněž rozporoval. Žalobce reagoval na výzvy soudu. Jednání se vždy zúčastnil buď osobně, nebo prostřednictvím svého právního zástupce. Ohledně postupu Obvodního soudu pro Prahu 4 namítl, že z celkové délky řízení 17 let a 7 měsíců byl 16 a půl roku absolutně nečinný. Tomuto podle žalobce neodpovídá navýšení základní částky pouze o 20 %. Navrhl proto, aby došlo k navýšení základní částky o 50 % ve vztahu k posuzovaným kritériím a dalšímu zvýšení částek z důvodu růstu cenové hladiny o 57 %. Odvoláním se proto domáhal, aby odvolací soud změnil výrok II. napadeného rozsudku tak, že žalovaná je povinna zaplatit žalobci částku 419 239 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení ve výši 15 % ročně z částky 419 239

Kč od 11. 8. 2023 do zaplacení, a to do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Stejně tak, aby uložil žalované zaplatit žalobci k rukám jeho právního zástupce náhradu nákladů řízení.

7. Žalovaná se z odvolacího jednání omluvila a souhlasila s jednáním v její nepřítomnosti. Navrhla potvrzení napadeného rozsudku. Ztotožnila se se závěrem soudu prvního stupně ohledně vymezení délky posuzovaného řízení i vlivu inflace na výši přiznaného zadostiučinění.
8. Odvolací soud přezkoumal k odvolání žalobce rozsudek včetně řízení, které jeho vydání přecházelo podle § 212 a § 212a o.s.ř. Shledal, že odvolání žalobce není důvodné.
9. Podle § 13 odst. 1 OdpŠk stát odpovídá za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem. Nesprávným úředním postupem je také porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě. Nestanoví-li zákon pro provedení úkonu nebo vydání rozhodnutí žádnou lhůtu, považuje se za nesprávný úřední postup rovněž porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě. Podle odst. 2 cit. ust. má právo na náhradu škody ten, jemuž byla nesprávným úředním postupem způsobena škoda.
10. Podle § 31a odst. 1 OdpŠk bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Podle odst. 2 cit. ust. se zadostiučinění poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo. Podle odst. 3 cit. ust. v případech, kdy nemajetková újma vznikla nesprávným úředním postupem podle § 13 odst. 1 věty druhé a třetí nebo § 22 odst. 1 věty druhé a třetí, přihlédne se při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění rovněž ke konkrétním okolnostem případu, zejména k a) celkové délce řízení, b) složitosti řízení, c) jednání poškozeného, kterým přispěl k průtahům v řízení a k tomu, zda využil dostupných prostředků způsobilých odstranit průtahy v řízení, d) postupu orgánů veřejné moci během řízení a e) významu řízení pro poškozeného.
11. Pro dovození odpovědnosti státu za vznik nemajetkové újmy v souvislosti s nesprávným úředním postupem je třeba naplnění tří podmínek: 1) existence nesprávného úředního postupu (v daném případě tvrzená nepřiměřená délka řízení), 2) vznik újmy v nemajetkové sféře osoby a 3) existence příčinné souvislosti mezi nesprávným úředním postupem a vznikem nemajetkové újmy. Nemajetková újma způsobená nepřiměřenou délkou řízení se typicky projevuje stavem nejistoty účastníka o výsledku řízení, v němž se po dobu jeho délky ocitá. Účelem poskytnutí přiměřeného zadostiučinění je tedy odškodnění nejistoty účastníka spojené s trváním řízení.
12. Odvolací soud vyšel ze skutkových zjištění učiněných soudem prvního stupně (viz odst. 7. jeho rozsudku), která jsou správná a v souladu s obsahem provedených důkazů.
13. K délce řízení:
14. Mezi účastníky bylo nesporné, že délka posuzovaného řízení byla nepřiměřená. Z tohoto titulu ostatně bylo žalobci vyplaceno žalovanou zadostiučinění za nemajetkovou újmu ve výši 350 167 Kč. Odvolací soud se neztotožnil s námitkou žalobce o nesprávném vymezení délky posuzovaného řízení v rámci napadeného rozsudku, tj. jeho počátku a konce. Soud prvního stupně správně určil počátek posuzovaného řízení k datu, kdy se žalobce prokazatelně dozvěděl o probíhající exekučním řízení. Tímto datem bylo 24. 10. 2005, kdy žalobce nahlédl do soudního spisu. Z obsahu spisu ani tvrzení žalobce, že by se o exekučním řízení dozvěděl dříve,

nevyplývá, usnesení o zahájení řízení bylo žalobci doručeno až dne 16. 11. 2005. Skutečnost, že exekuční řízení bylo návrhem oprávněného zahájeno již dne 15. 4. 2015, není pro vymezení délky řízení ve vztahu k žalobci rozhodné. Odvolací soud v tomto shodně se soudem prvního stupně konstatuje, že pro určení počátku posuzované délky řízení je rozhodné, od kterého okamžiku se žalobce nacházel v nejistotě ohledně výsledku řízení. V tomto případě tento okamžik nastal, když žalobce nahlédl do spisu a dozvěděl se o nařízení exekuce, ve které měl postavení povinného.

15. Stejně tak soud prvního stupně správně posoudil konec rozhodného období dne 21. 11. 2022, kdy nabylo právní moci konečné rozhodnutí, kterým bylo rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 8. 11. 2022, č.j. 20 Cdo 2700/2022-886. Okamžikem, kdy byla pravomocně exekuce zastavena, bylo odmítnuto i dovolání oprávněného jako mimořádný opravný prostředek, pro žalobce skončilo období nejistoty, jakým způsobem bude skončeno exekuční řízení. Skutečnost, že následně vymáhá přiznanou náhradu nákladů řízení, již nemá vliv na délku posuzovaného řízení. Jedná se o soudní řízení, jehož předmětem je jiná pohledávka, než která byla předmětem posuzovaného řízení. Žalobce zde má postavení oprávněného, již se nenachází v nejistotě, zda bude zasahováno do jeho práv jako povinného v rámci exekuce či nikoli. Ve vztahu k tomuto řízení již nelze dovodit příčinnou souvislost se vznikem nemajetkové újmy vzniklé nepřiměřenou délkou posuzovaného řízení. Posuzované řízení tak trvalo od 24. 10. 2005 do 8. 11. 2022, celkem **17 let a 1 měsíc**.

16. Při posuzování přiměřenosti délky posuzovaného řízení se vychází zásadně z kritérií, která jsou obdobným způsobem hodnocena i v rámci stanovení výše přiměřeného zadostiučinění (viz Stanovisko). Je tedy třeba vzít v potaz zejména složitost případu, chování poškozeného, postup příslušných orgánů a význam řízení pro poškozeného, dále též počet stupňů soudní soustavy.

17. K výši zadostiučinění v penězích:

18. Odvolací soud se ztotožnil se způsobem, jakým soud prvního stupně určil základní částku odškodnění, tedy že vycházel z částky 20 000 Kč za jeden rok trvání řízení, z toho za první dva roky sníženo o 1/2 .

19. Žalobce dovedl, že základní sazba odškodnění by měla být vyšší s ohledem na růst životní úrovně ve společnosti, vysokou inflaci. Odvolací soud ve shodě se soudem prvního stupně a v souladu s judikaturou Nejvyššího soudu (srovnej např. rozhodnutí sp. zn. 30 Cdo 1153/2019, 30 Cdo 2184/2020, 30 Cdo 3171/2018, 30 Cdo 2084/2021) neshledává důvod pro navyšování základní částky zadostiučinění pouze z důvodu růstu životní úrovně ve společnosti, v poslední době poměrně vysoké inflace, neboť Nejvyšší soud při vydání Stanoviska vycházel zejména z rozhodovací praxe Evropského soudu pro lidská práva, jež v tomto ohledu nedoznala změn. V posledně citovaném rozhodnutí z roku 23. 11. 2021 Nejvyšší soud konkrétně zdůraznil, že na přiměřenost výše základní částky zadostiučinění nemá vliv ani znehodnocení měny v důsledku inflace nebo změna kursu měny. Stejně tak na překonání závěrů Stanoviska nemá vliv změna životní úrovně. Ostatně nelze přehlédnout skutečnost, že soud prvního stupně vycházel z částky 20 000 Kč za rok, tj. na samé horní hranici stanovené Stanoviskem. Odvolací soud neshledal odvolací námitku, že rozhodnutí soudu prvního stupně je v této části nepřezkoumatelné důvodnou. Soud prvního stupně uvedl základní argumentaci včetně přílehlavé judikatury.

20. Odvolací soud se proto ztotožnil s tím, že základní částka ve výši 321 667 Kč (tj. 16 x 20 000 Kč + 1667 Kč) je zcela odpovídající.

21. Odvolací soud se však v plném rozsahu neztotožnil se způsobem, jakým soud prvního stupně hodnotil jednotlivá kritéria pro stanovení výše přiměřeného zadostiučinění podle § 31a odst. 3 OdpŠk. Stanovenou konečnou výši tohoto přiměřeného zadostiučinění však odvolací soud považuje za přiměřenou.
22. Soud prvního stupně ve vztahu ke kritériu významu předmětu pro účastníka a postupu soudu provedl zvýšení základní částky, a to o 10 %, resp. 20 %. Naopak při hodnocení kritéria složitosti řízení a podílu žalobce na délce řízení dospěl soud prvního stupně k závěru, že je na místě krácení o 10 %, resp. o 5 %. Celkově tak zvýšil základní částku 321 667 Kč o 15 % na částku 369 917 Kč.
23. Odvolací soud neshledal důvody pro úpravu základní částky ve vztahu ke kritériu významu předmětu řízení pro účastníka. Jak správně uvedl soud prvního stupně, nejde-li o vyjmenované případy domněnky vyššího významu předmětu řízení pro poškozeného, je význam předmětu řízení pro něj standardní. Zvýšený význam je dán u určitých typů řízení (trestní řízení, péče o nezletilé, pracovně právní spory, věci osobního stavu, sociální zabezpečení a věci týkající se zdraví a života). Exekuční řízení mezi tento druh řízení nepadá. Nejvyšší soud např. ve svém rozhodnutí sp. zn. 30 Cdo 3643/2017 dovodil, že zadostiučinění za nepřiměřenou délku řízení se poskytuje za nejistotu spojenou s právním postavením poškozeného, která je tím větší, čím větší je pro něho význam předmětu řízení. Nejde-li o případy domněnky vyššího významu předmětu řízení pro poškozeného, je význam předmětu řízení pro něj standardní, což nevede k posílení ani potlačení úvahy o porušení práva na projednání věci v přiměřené lhůtě ani k případnému zvýšení či snížení základního odškodnění za ně. Odvolací soud se ztotožňuje rovněž s argumentací soudu prvního stupně, že není podstatná výše vymáhané částky, avšak rozsah majetku postiženého exekucí (NS 30 Cdo 89/2015). Žalobcův movitý i nemovitý majetek byl zatížen generálním inhibítorem. Odvolací soud však považuje za důležité zohlednit, že již 7. 12. 2005 bylo rozhodnuto o odkladu exekuce ve vztahu k jistotě a úrokům, dne 4. 4. 2006 v rámci odvolacího řízení byla odložena exekuce i ve vztahu ke smluvní pokutě. Z výše uvedených důvodů odvolací soud neshledal důvody pro úpravu základní částky při hodnocení tohoto kritéria.
24. Nad rámec odvolací soud konstatuje, že lze souhlasit se žalobcem, že mu nelze přikládat k tíži, když nevyužil nástroje, které by mohly přispět ke zrychlení soudního řízení, odstranění průtahů. Z tohoto jednání nelze podle odvolacího soudu dovodit, že by tím žalobce dával najevo, že pro něj řízení nemá extrémně zvýšený význam. Povinnost postupovat bez průtahů mají soudy stanovenou přímo ze zákona. V situaci, kdy takto nepostupují, nelze přenášet odpovědnost na účastníky, aby uplatňovali nástroje, které jim právní řád pro tyto situace poskytuje. Využití těchto nástrojů je právem účastníků nikoli jejich povinností.
25. Odvolací soud se dále zabýval kritériem složitosti řízení, kdy soud prvního stupně shledal důvod pro snížení základní částky o 10 %. Odvolací soud shodně konstatuje, že posuzované řízení se vyznačovalo zvýšenou složitostí již z toho titulu, že do řízení postupně zasahovaly všechny tři soudní instance. V řízení byly opakovaně uplatněny řádné opravné prostředky, o nichž bylo rozhodováno. V rámci řízení bylo rozhodováno hned o několika návrzích (odklad, vyloučení nemovitých a movitých věcí manželky povinného z exekuce). Odvolací soud považuje za podstatný faktor, který zvýšil složitost řízení, i postup žalobce, který v průběhu řízení měnil důvody, pro které měla být exekuce zastavena. Tuto procesní strategii odvolací soud považuje za vhodné zohlednit v rámci tohoto kritéria, nikoli při posuzování kritéria hodnotícího podíl žalobce na délce řízení. Je jistě oprávněním žalobce (v exekučním řízení povinného) měnit argumentaci v průběhu řízení za účelem dosažení úspěchu, a nelze mu to přičítat k jeho tíži. Nicméně tento postup má nepochybně vliv na složitost řízení, ve kterém se následně musí soud

vypořádávat s měnicími se námitkami, reagovat na rozdílné argumenty. Z výše uvedených důvodů odvolací soud považoval za přiměřenou modifikaci základní částky jejím snížením o 15 %, nikoli o 10 % jako učinil soud prvního stupně.

26. Pokud se jedná o kritérium postupu žalobce v řízení, má odvolací soud za to, že žalobce se na délce řízení svým jednáním významným způsobem nepodílel. Jak je uvedeno výše, žalobci nebylo možno klást k tíži, že měnil svojí procesní strategii, uváděl postupně různé důvody, pro které má být exekuce zastavena. Toto kritérium odvolací soud zohlednil v rámci hodnocení procesní složitosti věci (viz výše). Odvolací soud se dále zabýval otázkou, zda z obsahu spisu lze zjistit jiné jednání žalobce, které by mělo negativní vliv na délku řízení. Je pravdou, že žalobce požádal o odročení jednání nařízeného na 15. 9. 2011. Tuto žádost však soudu řádně odůvodnil a zaslal v dostatečném předstihu. Ostatně jednání bylo odročeno v důsledku této žádosti o pouhý měsíc na 13. 10. 2011. Stejně tak ze spisu vyplývá, že se žalobce osobně nezúčastnil prvního jednání ve věci, jednání však nebylo z tohoto důvodu zmařeno, žalobce byl zde zastoupen svým právním zástupcem. K námitce žalobce, ve kterém hodnotil smysluplnost výzvy soudu prvního stupně, odvolací soud konstatuje, že mu v rámci tohoto řízení nepřísluší hodnotit konkrétní rozhodnutí soudu, u kterého bylo vedeno posuzované řízení. Z výše důvodů odvolací soud neshledal důvod pro modifikaci základní částky, kdy nebylo zjištěno, že by žalobce svým jednáním významně přispěl k celkové délce řízení.

27. Shodně se soudem prvního stupně bylo i podle odvolacího soudu významné kritérium odůvodňující zvýšení základní částky vztahující se k postupu soudu v posuzovaném řízení. Nelze nic vytknout hodnocení v napadeném rozsudku, že postup soudu nebyl plynulý a úkony nebyly činěny v přiměřených lhůtách. Podstatné průtahy, které jsou blíže specifikovány v bodě 24 napadeného rozsudku představovaly dobu 101 měsíců (8 let a 5 měsíců), tj. téměř polovinu celého řízení. Dalším důvodem hovořícím pro zvýšení základní částky je nepochybně skutečnost, že v rámci odvolacího řízení byla jednou věc vrácena bez věcného vyřízení a jednou bylo prvostupňové rozhodnutí zrušeno pro nepřezkoumatelnost. Veškeré tyto skutečnosti hovoří proto, že právě postup soudu měl nejvýraznější vliv na délku řízení. Odvolací soud shledal tyto okolnosti za natolik závažné, že přistoupil k modifikaci zvýšením o 30 %, na rozdíl od soudu prvního stupně, který zvýšil základní částku pouze o 20 %.

28. Výpočet výše zadostiučinění:

29. Na základě výše uvedených závěrů určil odvolací soud výši přiměřeného zadostiučinění takto:

30. Základní částka zadostiučinění činí 321 667 Kč (16 x 20 000 Kč + 1 x 1 667 Kč). Jak je uvedeno výše, odvolací soud shledal důvody pro snížení základní částky o 15 % kvůli procesní složitosti věci, a naopak pro zvýšení z důvodu postupu soudu o 30 %. **Celková výše přiměřeného zadostiučinění tak při zvýšení základní částky o 15 % činí částku 369 917 Kč.**

31. Žalovaná uhradil žalobci již před podáním žaloby částku **350 167 Kč.**

32. Soud prvního stupně žalobci přiznal částku 19 750 Kč, což odpovídá rozdílu mezi přiměřeným zadostiučiněním a již uhrazenou částkou, a to včetně příslušenství ode dne následujícího po uplynutí lhůty šesti měsíců od uplatnění nároku u žalované (§ 15 OdpŠk).

33. Z hlediska počátku prodlení na straně žalované považuje odvolací soud za správný závěr soudu prvního stupně, že počátek prodlení nastal až po uplynutí lhůty šesti měsíců od uplatnění nároku podle § 15 OdpŠk.

34. Ze shora uvedených důvodů odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně podle § 219 o.s.ř. jako věcně správný potvrdil.

35. O náhradě nákladů odvolacího řízení rozhodl odvolací soud podle § 224 odst. 1 a 2 o.s.ř. a § 142 odst. 1 o.s.ř. Žalobce nebyl v rámci odvolacího řízení ve věci úspěšný, neboť napadený rozsudek byl odvolacím soudem potvrzen. Naopak úspěšná byla v odvolacím řízení žalovaná a měly by tedy podle § 142 odst. 1 o.s.ř. nárok na náhradu nákladů řízení, které v průběhu odvolacího řízení účelně vynaložila. Nicméně žalované žádné takové náklady nevznikly. Z odvolacího jednání se omluvila, k odvolání žalobce se vyjádřila pouze velmi stručně v rámci své omluvy z jednání. Proto odvolací soud rozhodl o náhradě nákladů odvolacího řízení tak, jak je uvedeno ve výroku II. tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je přípustné** dovolání, které se podává ve lhůtě dvou měsíců od doručení k Nejvyššímu soudu České republiky prostřednictvím soudu prvního stupně za podmínek § 237 o.s.ř.

Praha 6. března 2024

JUDr. Ladislava Mentbergerová v.r.
předsedkyně senátu